

Передплата

на «РУСЛАН» вносять:
з Австрії:
на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 170 кор.

За границею:

на цілий рік: ві щоденною
визилкою 7 доларів, або 12
рублів; з визилкою двічі
в тижні 5½ долара, або 10
рублів; з визилкою що субо-
ти 4½ долара, або 9 рублів.
Поодинокі числа по 10 сот.

Телефон Редакції ч. 1484. — Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми сердце і віра руска.» — З Руслановкх псалмів М. Шашкевича

Виходить у Львові що дня
крім неділь руских свят
о 5½ год. по полудні.

Редакція, адміністрація
експедиція «Руслана» при
ул. Осолінських ч. II, партер
(Фронт від ул. Тихої). Експе-
диція місцева в Агенції
Соколовського в насажі Гавс-
мана.

Рукописи звертає ся лише
напопередне застережене.

Рекламації неопечатані в
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надіславі» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Про українсько-руський університет.

(З нагоди передовиці львівського «Przegląd» ч.
155. в 10. липця с. р.)

Шведь знай своє шевство,
а в краветство не мішай ся.
(Народна пословиця).

З розворушенням народно-політичних
пристрастий в нашім краю починає серед
польської суспільности входити в звичай,
що люди, котрі може ледви зуміють дещо
прочитати укр. рускою мовою, а може
крім одної або другої часописи рускої не
мали нічого більше в руках, котрі не за-
дали собі труду хочби бодай з власних
жерел і критично написаних розвідок про-
слідити розвиток нашої історичної мнуж-
шини, нашої мови, нашої літератури і куль-
тури, виступають з вельми аподиктичними
і смішними оцінками українсько-рускої
минувшини, мови, літератури, культури і
взагалі всего нашого життя. І в таким слу-
чаю виявляє ся in rebus ucrainicis maxi-
ma ignorantia, котра з одного боку виста-
вляє вельми сумне свідощтво умового у-
божества тим людям, що намагають ся в
польській суспільности «робити опінію» в
рускій справі, а з другого боку наносить
великі шкоди самій польській суспільности,
а іменно тим широким верствам, що при-
викли iurare in verba першого ліпшого
редактора, бо так stało w gazetce! Найно-
війшим доказом не тільки повної ігноран-
ції в рускій справі, але також злої волі
виміреної на хибне інформованє польської
суспільности став передовиця вчерашня

львівського Przegląd-у, очевидно написана
самим редактором сеї часописи.

З приводу внесеня п. Романчука,
поданого на однім з останних засідань
держ. ради з домаганєм засновин універси-
тету на кожних три мільони населеня од-
ної народности з викладною мовою сеї на-
родности, запевняє Przegląd, що п. Роман-
чукови не розходило ся „o tę cyfrę ludno-
ści, która może dostarczyć w dzisiejszym
rozwoju cywilizacyi odpowiedniego dla u-
trzymania uniwersytetu zastępu uczonych,
profesorów i studentów“, що внескодавець
не питає зовсім о те „czy język tej trzy-
milionowej ludności stoi na wysokości ob-
strukcyjnych studyów i czy można w nim
wyrażać subtelne myśli i ich odcienia, czy
ma on terminologię naukową, czy ma nau-
kową literaturę i odpowiedni zastęp uczo-
nych“? Przegląd zważає, що «oczywiście
jest to zrozumiałem wśród narodów kultu-
ralnych, które miały i mają swoje uniwer-
sytety, ale Rusini nigdy własnego
uniwersytetu nie mieli», а
дальше каже, що „ruskie społeczeństwo
mać tylko na lwowskim uniwersytecie kilku
profesorów, jednego profesora medycyny w
Pradze i jednego docenta w Zagrzebiu, ot-
же Українцы, gdyby dostali ruski uniwer-
sytet, byliby bez przyszłości, nie wiedzieli-
by, co z tym fantem zrobić, (длячого По-
ляки мають тим журити ся?) а poza tym
fantem nie mieli by już żadnego popular-
nego hasła i побоює ся, що тоді „raczył
by klub ukraiński domagać się ukraińskiej
akademii nauk“.

До всего того Русини, котрих Przegląd
протиставить виразно narodom kulturalnym,

яко некультурні на его думку — не доро-
сли, бо він рішучо запевняє, що Русини
«nie mają wcale naukowej terminologii, ani
naukowej literatury, ani odpowiedniego
zastępu uczonych».

Отся maxima in rebus ucrainicis igno-
rantia львівського Przegląd-у, котрий хоче
бути поважним органом публичної опінії,
приневольє мене подати на сім місці кіль-
ка заміток для поясненя дійсної правди.

Не сягаю тут давних передтатарських
часів, коли Русь видала многоцінні твори
літературні і поважних учених в тих ча-
сах, котрі свідчать про високий степе-
нь на ті часи культури, бо татарске лихоліте
заподіяло відтак великі спустошеня. Але
згадаю тут, що вже під koniec XVI. ст.
заходами кн. Острожского повстала в Остро-
зі перша висша школа, Грецько-Сло-
венська Академія, около котрої
згромадив ся цілий кружок учених, між
тими славний Кирило Лукарис. Ся
Академія видала таких учених як Кар-
пович, Мелетий Смотрицкий (ві-
домий також і творами писаними в поль-
ській мові). Побіч Острога став відтак
Львів другим огнищем, з котрого куль-
тура ринула широкою струєю до Києва і
на цілу східну Европу. Грецько-Сло-
венська школа ставропигій-
ска (1586 р.) мала між иншими такого
професора і управителя, як Арсеній
(автора найліпшої на той час Греко-сло-
венської граматики). Третим таким огни-
щем було Вильно, де був професором
Мелетий Смотрицкий (звор знамени-
тої Церковно-слов. граматики, що протягом
двох століть була учебником не тільки

О. П. А. Шеган (P. A. Sheehan).

Мій новий сотрудиник.

Оповіданє із записок ірландського пароха.

Переклав Володимир Держирука.

(Дальше).

Розділ XX.

Літературні проби.

Слова Ормєбі переповів сотрудиникови як
найбережнійше а признаю ся, що умію ходити
коло справи не гірше від заводового диплома-
та. Мимо сего о. Летбі нерадо вислухав. Нема
що! Сей чоловік перепрацюєть ся і через се
похопний до гніву при якім будь подразненю.

— Перешкоди на всі боки! — закликав
палко сотрудиник, ходячи по своїй малій комнатці
а по хвилі додав:

— Так, отець парох мають слухність, я є
дурак. До нічого не доведуть проби робленя до-
бре людям в Ірляндії.

Що правда, не надіяв ся я такого кінця,
та се є нашою народною відемною чертою, що
любимо узагальнювати на основі першого-ліпшого
случаю.

— Не зовсім годжу ся з вами, отець, —
сказав я. — Гадаю, що ви тут маєте чимало до
роботи і багато вже зробили.

— Дурниця! Ціла ся праця навіть до поло-
вини не заповняла його наполеонських амбіцій
і хіба тільки вікаріят цілої африканської суні
заспокоїв би аспірації сего молодця.

— Моя праця пастирська — одвітив — кін-
чить ся о годні четвертій з полудня. Научили
ви мене навіть, отець парох, говорити молитви
перед обідом. Щож має робити молодий чоловік,
як я, від години четвертої до години девятої,
с. є тоді, коли кладу ся спати? Раз на місяць
обідаю у Кампюнів а позатим, як не навідаю
ся до отца пароха...

— Що робите дуже рідко — перервав я. —
Надто горді є теперішні молодці.

— Се правда, отець парох, — одвітив спо-
кійнійше — хоч би я однак хіснував ся як най-
більше вашою гостинністю, то щож маю робити
з часом прочим.

— Читати, читати і ще раз читати. Чи не
маєте до поглубленя цілого моря людського
знаня?

— Ах, cui bono? — зітхнув.

— Що! Cui bono у ваших устах? Гадав
я, що ніколи не почую вже тих фатальних
слів. І се ви, отець, говорите? Ви? Cui bono?

Ніколи ще в житю не був я так перенятий.
Обняло мене чувство дуже прикрого відкритя,
відкритя упадку сил й нудьги, що могла би його,
Бог зна, куди завести.

— Cui bono? — повторив я. — Чи є в
світлі більша приємність від збільшуваня своїх
відомостей? Чи є розкіш, що рівнала би ся без-
настанному слідженю ідей в ненаситній жажді
дослідів? Бачу однак тепер, що мої уподобаня
не годять ся з вашими і що я зробив дурницю,
намовляючи вас до студій над клясиками. Заберіть
ся отже до філософії, визначіть собі годи-

ни: тільки на читанє, тільки на розважанє, тільки
на писанє...

— Отсе саме сук! — закликав. — Колиб
я міг писати, то мав би невпинно сильний тов-
чок до читаня і до розважуваня прочитаного!

— Чому отже не пишете? Таж папір є де-
шевий а чорнило і пера також не багато коштують.

— Писати? На що і для кого?

— Писати до журналів. Писати огнисті
статї, цікаві фейлетони до наших часописий.
Нехай вам заплатять. А до того: як приємно по-
бачити власні слова в друку?

— А що робити, коли написанє піде до
коша?

— Се неможливо — одвітив я — все най-
дуть місце для добрих письменників. Ми все
бідкаємо, що наша література убога.

Не одвітив, тільки отворив теку, вийняв
кілька буквами позначених рукописий і мовчки
подав мені. Один погляд ока вистарчав, щоби
пізнати, що на кожнім з них виділа ся чевна
відмова.

Знав я добре, що значить така відмова для
ума гордого, вражливого; і хоч лучаєть ся се
всім новикам в письменстві, то однак може се
мати відемний вплив на чоловіка, скорого до
знеохоченя. Мовчки переглядав я два ескізи, три
новельки, чимало поезий, звернених авторови, —
не знаючи що сказати.

(Дальше буде).

на Русі, але й в Московщині, в Сербії і Болгарії). А вже найвище станув відтак Київ, де витворилося найславніше культурне огнище головно заходами Петра Могили, Київська Могилянська колегія (від 1701. р. Академія піднесена гетьманом Мазепою до становища університету), про котру може кожний Поляк почитати ся з знаменитої праці ученого історика Олександра Яблоновського виданої польською мовою. Годить ся тут згадати, що гетьман Конашевич Сагайдачний і Виговський та Мазепа пособляли наукам а Виговський в гадацькім договорі поставив домагав засновин двох університетів на Україні, що однак задля політичних невідрадних обставин не здійснило ся. Про культурні змагання Українців свідчить також Харківський університет, ліцей кн. Безбородка в Ніжині, а хоч в сих школах так само, як і в університеті в Києві наслідком системи обрусення учено по московски, всеж таки Українці дали їм цілий ряд вичначних учених професорів, котрих імена були відомі і в західній Європі, а для культурного подвигнення укр. руского народу для українсько-рускої науки зробили ті професори в вельми трудних обставинах дуже багато. Досить згадати тут професорів Артимовського, Метлинського, Костомарова з давніших, з новіших Володимира Антоновича (котрого імя яко історика і археолога було відоме в Європі) і Дашкевича (его учені праці високо оцінені у Warszawsk-ій Biblioteці) і живих ще тепер Лучицького в Києві, Багалія і Сумцова в Харкові. Імена славіста Житецького (відсилаю тут до оцінки его праць в Archiv. f. slav. Philologie) і ориєнталіста Криського відомі також в європейській науці, а крім того можнаб навести цілий ряд імен професорів українських в середніх російських школах, котрих наукові праці мають велику ціню. Дальше годить ся тут згадати, що руский нарід дав не тільки львівському університетови таких професорів, як обидва Огоновські (Омелян яко лінгвіст і Олександр яко юрист), Шараневич, цінені також в західно-європ. науці і Евзевій Черкавский, але й краківському університетови Максимовського, Чирнянського інсбруцькому і градецькому пок. Михайла Борискиевича знаменитого окуліста (котрого львівський сенат не хотів лише тому допустити до перенесення до Львова, бо тут виголосив яко представник німецького університету в Градци при відкритті тутешнього медичного відділу привітну промову по німецьки), пражському ректора і радника двора Горбачевського, пражській політехніці ректора проф. Пулюя, загребському, (бувшого проф. в Софії) д-ра Зобкова, черновецькому проф. Стоцького, Калужняцького і Мильковича а львівській політехніці радників двора Мариняка і Медвецького і професорів Волощак, Залозецького і Левинського. Коли зважить ся, в яких вельми трудних обставинах Русини добивають ся наукового степеня, обазованя і становища, коли пригадаємо, що сама Галичина дала чужим університетам в останніх роках чотирох поважних учених, то кожний незасліплений признасть, що укр. руский нарід зложив уже докази культурної спосібности, бож ніхто поважний не буде ареопагом для оцінки культури народу уважати віча всепольської молодежи в Кракові, Львові або Стрию! Не буду тут пригадувати тих часів, як впроваджувано польську викладну мову в львівській університеті, що тоді покликано зовсім не готових учених, але молоденьких початковців, а й тепер визначніших сил львівському і краківському університетови достарчила таки не Галичина а Німеччина і Росія, отже треба мати на бачности, що для укр. руского університету може достарчити професорів не тільки Галичина й Буковина, але й Україна, де

жиз далеко переважна часть укр. руского народу.

А коли Przegląd впевняє, що ми не маємо wcale наукової термінології ані наукової літератури, то не згадуючи вже про наукові роботи українських учених окремими виданнями оповіщених, а також в періодичних виданнях, як Основа, Київська Старина (двайцять кілька річників по 2 книжок) і ин., відсилаємо его до видаваних тепер українською мовою в Києві Записок Наукового Товариства (тамошнього), і до Записок Наук. Товариства ім. Шевченка у Львові (94 томів) до Збірників філологічної, історично-філософської і математично-природничо-лікарської секції сего Товариства, до видань комісії: археографічної і етнографічної (і етнології), а може перекопати ся наглядно, що там оповіщено вельми багато наукових праць, котрі з признанєм оцінили такі учені як Ягіч, Брікнер і Шамагов, а колиб Przegląd заглянув хочби до приступного ему Kwartalnika historycznego (rocznik XX., 1906., zeszyt 4.), то найде там оцінку Історії-України Русин, котру кінчять словами: podobnie obszerna, gruntowna, bystrą pracą o dziejach polskich, niestety, nie możemy się dotąd poszczycić! Oby przykład jej podziałał na naszych historyków, abyśmy na tym polu nie pozostali w tyle za Rosją! А колиб Przegląd задав собі праці переглянути видання Наукового Товариства ім. Шевченка, то впевнив би ся, що там зосовно оброблена (і окремими відбитками видана) наукова термінологія математична і фізична проф. д-ра Володимира Левицького і д-ра Пулюя, природписна проф. І. Верхратського (крім того его більше видане Сомагологія), географічна проф. д-ра Ст. Рудницького. 14 річників Вістника законів державних знаменито редактованих д-ром Ол. Кулачковским і Вістника Законів краєвих, Рускі правотарі д-ра Савчака, Володимира Лукіча Левицького і д-ра Евина, Правничий Словар д-ра Костя Левицького, Правничий Словар Наук. Товариством ім. Шевченка (не згадуючи вже про університетські виклади) виробили зовсім правничу термінологію, а Вістник держ. законів містить цілу скарбоню крім того всяких индич технічних висловів. (Окремий Словар на сій основі приготовляє ся до печаті, а Словарі Желехівського, Уманця, Грінченка, Тимченка і ин. дають також богатий засіб наукової термінології, яку найдемо також і в учебниках для руских гімназій) — до звичайного ужитку підручного служить Руска правопись з Словарцем (термінологічним) і руско-польська термінологія Танчаковського).

Требаб ще навести цілий ряд наукових розвідок і творів молодшого покоління укр.-руских письменників, однак не хочу забирати стілько місця днівникови присвяченому головно політичним і суспільним справам, але вже тут наведені мною дані можуть стати певним доказом, як легковажний і безосновний суд видають у нас днівники польські, а передовиця Przegląd-а є також наглядним того доказом. Щоби видавати суд про культуру якогось народу, треба засісти до основних дослідів історичної минувшини, письменства, і всего життя народу, а не від руки писаними загальниками, котрими вводить ся лише баламутство і самодурство в свою власну суспільність і тим самим заподіває ся їй самій велику шкоду.

Ол. Барвітський.

Впр. о. Ректора Станіславської Семінарії Бремю Ломницького. Звісний зі своєї антикатолицької тенденції — дарма, що видаваний „ніби католицьким духовним комітетом“ — „Галичанин“, закидає Іх Преосвященству, будьто би Архієрей в одній зі своїх наук до питомців „заброевал гразью“ т. є. обкидав болотом жонате духовенство і жадає категорично від питомців, щоби они не женили ся, грозячи, що жонатих не буде рукополагати і що доперва на заяву питомців, що перейдуть до Львівської семінарії, відступив від свого жаданя. — З ще більшою зайлостію і злым цинізмом кидає ся „Галичанин“ на Впр. о. Ректора Ломницького пишучи, будьто би він в своїх духовних науках говорив, що „жінка то силувачка, в яку плює ся і йде ся дальше“, або що „жонатий священик подобний до Ідуна, що сидить над горшком каші і не видить поза собою нічого крім горшка“.

А що закид здійлав Іх Преосвященству є фалшивим і тенденційним перекручанем духовної науки Архієрея, а цинічні слова і порівняня, які вкладає „Галичанин“ в уста Впр. о. Ректора, є ложію взятою не то з воздуха, а з болота, в якім валяєсь Іх автор — проте підписані всі без виїмки питомці духовної семінарії в Станіславові, разом зі своїми настоятелями уважаючи низше своєї чести відповідати „Галичанинови“ хоч би на підставі § 19. прасового закона тою дорогою п'ятуюмо по перше перед цілою рускою католицкою суспільністю згадану статю „Галичанина“ яко негідну кожної чесної часописи ельокубрацію і низкий, підлий памфлет, по друге протестуємо проти того морального розбою, против той моральної деправаци загальної оцінї, против той зарази, яку так безлично, а на жаль безкарно, ширять видаваний під опікою „духовного католицького комітету“ „Галичанин“ против превеликої шкоди, яку заподіває та часопись не лиш нашій Церкві в Галичині, але і поза її границями, особливо в будячий ся до життя католицького Росії і України. Протестуємо против корчемного, доси нечуваного цинізму, з яким ті грабежники людської чести і моральні трупи пишуть про наших Всч. і Високотреподобних Настоятелів з одної сторони, а про наше жонате духовенство і руско-католицке жіодство з другої сторони, — Обурені до живого заявляємо дальше, що від нині і яко питомці і яко будучі священики будемо старатись всіма силами не лише бойкотувати але і поборювати „Галичанина“. — До цілої же рускої католицької суспільности звертаємо ся з горячим зазивом, щоби не дозволила на ширенє в нашій народі моральної гнилі через ту часопись. Звертаємо ся з покірною просьбою до Всесв. і Преосв. Ординариятів, щоби своєю повагою зволили рішучо виступити проти тих моральних розбійників нашої рускої католицької Церкви і заказали всім вірним предлачуванє „Галичанина“. — Вкінці висказуємо Іх Преосвященству нашому Архієреви Григорию і Впр. о. Ректорови Бремю Ломницькому сивівске довіре і горячу подяку за їх неутомиму працю около нашого вихованя і просимо, щоби они помимо ворожих нападів і низких клевет самі кріпкі духом, кріпили і нас до борби за Христа і нарід!

Всі Хвальві Редакції, які дали ся змістифікувати і помістили в своїх часописях памфлет „Галичанина“, просимо в імя чести і правди помістити і той наш протест.

Станіславів, дня 9. липця 1910.

Питомці духовної диєц. семінарії в Станіславові:

Бойчук Авксентій, Іван Букшований, Вах Павло, Гнатів Володимир, Головка Петро, Гавдуняк Григорій, Гараніць Ілія, Крушельницький Ярослав, Луцик Павло, Майковський Анатоль, Мельник Петро, Михайлів Сильвестер, Михаліха Андрій, Могильницький Олекса, Припхан Дмитро, Саноцький Василь, Стрийський Николай, Харжевський Антін, Чужак Василь, Чолган Іван, Амбродзяк Іван, Рачковський Генрих, Бала Осип, Барнич Володимир, Церлевіца Данил, Галібей Юрій, Мацак Юліан, Давосир Петро, Івахюк Николай, Зеленецький Олександр, Дольницький Михайло, Райд Виктор, Гулин Дмитро, Петраш Осип, Дрогомирецький Никола, Купчинський Володимир, Жуванський Петро, Кристалович Павло, Черемшинський Никола, Петрів Михайло, Хамчук Гриць, Іскович Стефан, Голубович Остап, Бахталовський Стефан, Паливода Теодор, Гаврилюк Олекса, Свістель Юліан, Анаевич Омелян,

Протест.

В ч. 139 „Галичанина“ під заголовком „Пропаганда безбрачя“ появил ся плюгавий і підлий памфлет на Преосвященого Архієрея Григорія

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжжя і продуктів у Львові

від 1. 6. до липця 1910.

Table with 2 columns: Product name and Price (per 50 kg). Includes items like Пшениця, Жито, Ячмінь броварняний, etc.

Телеграми

з дня 11. липця.

Софія. Вчора замкнуто славянський конгрес. Останній промовив предсідник Бобчев, заявляючи, що зїзд одлучив всіх (?) Славян, не виключаючи Поляків, бо кількох з них брало участь в конгресі.

Париж. Секвана виступила знову з берегів і заляла низші частин міста. Багато домів, підмулених давними повеннями, грозить заваленням.

царяни, убогі. Єдиними хоч трохи вартними треба числити Жашковську і Погребищенську бібліотеки. Перша з них містить ся у волости, а порядкує нею помічник волосного писаря.

— Телеграф без дроту має вже доси поверх 800 стацій, переважно над морем. З того припадає на Англію 311 стацій, на Німеччину 279, Францію 167, Італію 38, Голляндію 36, Швецію 27, Австрію 23, Бразилію 23, Данію 21, Японію 17, Норвегію 17, Росію 13, Бельгію 11, Чиле 10, Іспанію 6, Румунію 6, Португалію 5, Індій зах. 3, Мексик 4, Уругвай 2, Гібральтар і Мальту по 1.

— Дрібні вісти. Вночі на 9. с. м. на стації в Любінцях зустріла ся машина одного поїзду з останніми возами другого поїзду. Машина і вози вискочили із шин, а кондуктор Іван Кохан тяжко поранив ся.

Оповідстки.

— Посвячене прапора „Сокола“ в Дусанові, пов. Перемишляни, відбуде ся завтрашнього вторника в полудне.

— В Чернівцях відбуде ся ві вторник 12. с. м. вручене прапора „Січі“ і здвиг буковинських „Січей“.

— З Жіночого Кружка Р. Т. П. у Львові просять нас оповістити: З причини послідних подій на університеті і загальної народної жалоби фестивалю Городецького передмістя на цілі приватної народної рускої школи, відбуд ся аж по вакаціях в перших днях вересня. Гроші і фанти, зложені на сю ціль, задержує комітет у себе.

Управа Кружка видала „Квєстионар для призиравая відомостей про жите нашого сільського жіноцтва“. Квєстионар роздано і розіслано членам Кружка і жіночим товариствам на провінції для виповнення в часі вакацій. Хто хотів би також заняти ся тою роботою, може дістати „Квєстионар“ в книгарні Наукового Тов. ім. Шевченка у Львові. — За Управу: К. Малишка.

— З почти. З днем 10. липня 1910. отворено при ц. к. уряді почтовим в Дорі (повіт Надвірна) на час літнього сезону стацию телеграфічну з обмеженою службою денною. Стация та буде в будучости чинною щорічно в часі від 15. мая до 31. вересня.

— З залізниць. Дня 15. липця 1910 буде отворений на шляху Краків-Підволочиска поміж стациями Мшана і Зимна вода-Рудно перестанок Суховоля, для руху особового і пакункового. Час відїзду і приїзду поїздів задержукчих ся на тим перестанку поданий в розкладі їзди з дня 1. мая 1910. Білети буде ся видавати на перестанку на разі тільки до поїздів в напрямі до Львова. В напрямі до Перемишля буде выдавати ся білети в поїзді. Належитість за пакунки буде ся оплачувати в стациі призначеня. По відбір пакунків наданих до Суховолі треба зголосити ся зараз по приїзді до керманича поїзду (§ 34. П. регул. руху).

Парохія подільська до заміни, відомість в уряді парохіяльнім — Остапе. 153 (1—3)

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 1. до 16. липця 1910.

Найгарнійша сензация.

Щоденно о 8. год. вечер представлєне в неділі і свята 2 представлєня о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High-Life представлєне. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Для прикрашея

комхат і Читалєхь!

ТАРАС ШЕВЧЕНКО в домовині і МОГИЛА ШЕВЧЕНКА над Дніпром

Картини Сластьона виконані в артист. інституті Ангерера у Відні у величині 24+30 см. можна набути в книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок ч. 10; за 80 сотиків без пересилки, за 1 К з пересилкою (franco). Прибуток з ровпродачи жертвував радн. Ол. Барвінський на памятник Т. Шевченкови в Києві.

Лекцию на селі прийме вправний інструктор, Степан Біляк, студент прав, Львів, ул. Льва Сапїги ч. 85.

Телефон 788. — Конто щадниці почтової 25.261.

Товариство взаїмних обезпечєнь

„Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20. (власний дім).

приймає обезпечєня будинків, збіжжя і знярядів господарских, від шкід огневих під корисними услівями,

числить умірковані премії за обезпечєня,

ліквідує шкоди безпроволочно по пожарі,

уділяє обезпечєним членам з річної надвижки звороти.

За рік 1909 припадає на користь членів зворот 10%.

Поліси „Дністра“ приймає при позичках Банк краєвий у Львові і в Чернівцях, Галицка Каса Ощадности, Руска Щадница і інші каси ощадности.

Через „Дністер“ можна асекуровати ся на жите в Товаристві взаїмних обезпечєнь в Кракові. Інформації до обезпечєнь уділяють агенції „Дністра“.

Зголшєня письменних господарів о агенцию приймають ся тільки з таких громад, де єще не робить инший агент „Дністра“.

Фонди „Дністра“ 31/12 1909 виносять: Фонд резервовий і резерва премій К 2,143.977.—; інші фонди К 594.647.—; разом К 2,781.624.—

Канцелярії Товариства отворені для сторін від год. 8—2.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1910.

Complex table with columns: Direction (До Львова, Від Львова), Station, and Time (рано, перед пол., по пол., вечер, вночі). Includes routes for Krakow, Lviv, and other stations.

ЗАМІТКА: Поспінні поїзди печатані товєтим другом. — *) Лише в неділі. А = лише в середі і суботи. — В = від 1'6 до 30'9 щоденно; В = в день перед кождою неділею і святами обох обрядів. — Г = в день по кождій неділі і святаї обох обрядів. — Д = від 19/6. до 11/9. в неділі і рим.-кат. свята. — З = від 1/6. до 31/9. щоденно. — К = від 1/5. до 30/9. щоденно. — Л = від 1/6 до 31/8 щоденно. — Н = від 1/5. до 11/9. в неділі і рим. кат. свята. — Р = від 15/5. до 11/9. в неділі і рим. кат. свята.